

תפ"ח 11289/10/20 - מדינת ישראל נגד יריב טלוי

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 11289-10-20 מדינת ישראל נ' טלוי(עציר)

לפני הרכב כבוד השופטים:
יחיאל ליפשיץ, [אב"ד]
גלית ציגלר,
שמואל מנדלבוים
המאשימה

מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

נגד
הנאשם

יריב טלוי
באמצעות באת כוחו - עו"ד טליה גרידיש

גזר דין

השופט יחיאל ליפשיץ:

כללי

1. אסון כבד מנשוא נחת על משפחת מרשנסקי וקרוביה. ביום 5.9.20 נורה בראשו קובי מרשנסקי (להן: קובי), בן 27 בלבד, עלם צעיר ויפה תואר, סטודנט להנדסה שהיה מאורס לגב' ש.א. פגיעת הקליע הותירה את קובי במצב של צמח, מחוסר הכרה ומונשם, בין חיים למוות, ללא יכולת לתקשר עם סביבתו. מי שירה בקובי הוא הנאשם, יליד 1995, שעבד כמאבטח ברכבת ישראל והחזיק באקדח ברישיון מתוקף עבודתו.

כתב האישום המקורי ייחס לנאשם, בין היתר, עבירה של ניסיון לרצח. לאחר שנשמעו חלק מעדי התביעה, הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום והנאשם הורשע על פי הודייתו בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) ושינוי זהות של רכב או חלק של רכב, לפי סעיף 413ט' לחוק. הסדר הטיעון כלל את תיקון כתב האישום, ולא כלל הסכמות לעונש. נדון להלן בעונש שיש לגזור על הנאשם.

עיקר כתב האישום המתוקן

2. החל מחודש 8/2020 התגורר הנאשם בשדרות ירושלים בקרית ים, היה בעליו של קטנוע, ועבד כמאבטח ברכבת ישראל. מכוח תפקידו הוא החזיק באקדח מסוג GLOCK 199 מ"מ אותו היה אמור לאחסן בכספת עם תום עבודתו (להלן: האקדח). הנאשם היה חברו של מיכאל פסטובסקי, שהתגורר ברח' זלמן שז"ר בקרית-ים (להלן: מיכאל).

קובי, יליד 1993, היה מאורס במועד הרלוונטי לקרובת משפחתו של הקטין א', יליד 2002 שהתגורר ברח' משה שרת בקרית ים (להלן: א').

ביום 5.9.20, בשעות הצהריים נוצר בין מיכאל לא' סכסוך בנוגע לחוב כספי בסך 1,000 ₪ שחב א' למיכאל (להלן: הסכסוך). סמוך לשעה 16:00 במועד לעיל נפגשו מיכאל וא' סמוך לביתו של האחרון, על רקע הסכסוך. בין השניים פרץ ויכוח אודות החוב, במהלכו החליפו מהלומות זה עם זה (להלן: האירוע). לאחר מכן, מיכאל שלח לא' הודעת טקסט בה רשם "חכה חכה, מחכה לך מתנה". בעקבות כך, התקשר א' אל קובי ועדכן אותו אודות הסכסוך והמפגש עם מיכאל. בנוסף, א' העביר לקובי, לבקשת האחרון, את מספר הטלפון של מיכאל. בהמשך לכך, בשעה 19:53 ובשעה 20:01 שוחחו קובי ומיכאל בטלפון. בהמשך, קובי הגיע לביתו של א' ושוחח עמו בגינת הבית.

בשעה 20:19 לערך הגיע הנאשם באמצעות הקטנוע סמוך לביתו של מיכאל, כשהוא נושא על גופו את האקדח שהיה טעון במחסנית ובה 15 כדורים 9 מ"מ. לאחר מספר דקות עלו השניים על הקטנוע כשהם מצוידים באלת עץ וגרזן, בהם החזיק מיכאל שישב מאחור.

בסמוך לשעה 20:28 יצא קובי עם רכבו, מסוג פולקסווגן (להלן: **הרכב**) מביתו של א', ונסע ברח' משה שפירא מצפון לדרום; סמוך לשעה 20:30 ובעודם על הקטנוע, הנאשם ומיכאל פגשו בצומת הרחובות שפירא ואלי כהן בקובי שנהג ברכב. הנאשם עצר את הקטנוע בצד הדרום-מזרחי של הצומת, בעוד קובי עצר את רכבו ונשאר ברכב סמוך לרח' שפירא 8, במרחק של כ-5 מטרים מהקטנוע. הנאשם ומיכאל התקרבו לרכב, ובשלב זה אחד מהם ניפץ באמצעות האלה את שמשות הנהג, שהייתה סגורה, בעוד קובי יושב ברכב. זמן קצר לאחר מכן, בעודו עומד סמוך לדלת הנהג, כיוון הנאשם את האקדח, כשהוא טעון ודורך, לעבר ראשו אל קובי וירה בו ירייה אחת בראשו מטווח קצר(להלן: **הירי**). זאת עשה הנאשם כאשר קובי יושב בכיסא הנהג וכשדלת הנהג פתוחה באופן חלקי, בכוונה להטיל בו נכות או מום או לגרום לו לחבלה חמורה. צוין, כי במהלך התרחשות זו, התיז קובי לעבר הנאשם גז מדמיע ממיכל שהחזיק ברשותו ברכב דרך קבע.

לאחר הירי, המשיך הרכב בנסיעה מטרים ספורים במהלכה נפל קובי מהרכב לכביש כשהוא מחוסר הכרה, ובהמשך הרכב נעצר. מיד לאחר הירי מיכאל נמלט מהמקום, והנאשם שב על הקטנוע, עלה עליו והתניע אותו, ואז ירד ממנו וכופף את לוחית הזהויה במטרה להקשות על זיהוי הקטנוע ולטשטש את מעורבותו באירוע. לאחר מכן, הנאשם עלה על הקטנוע ונסע מהמקום. בהמשך, הנאשם עצר את הקטנוע בקרבת מקום, וחזר בהליכה אל המקום.

בעקבות מעשי הנאשם פונה קובי לבית החולים רמב"ם בחיפה, הובהל לחדר הלם ולאחר מכן לחדר ניתוח כשהוא מונשם ומורדם במצב קריטי. הקליע שירה הנאשם חדר לראשו של קובי מאחורי אוזן שמאל ויצא בצוואר מימין. בין החבלות שנגרמו לקובי - פגיעה בגזע המוח ודימום תת עכבישי בתוך חדרי המוח הלטרליים השלישי והרביעי. נכון למועד הגשת כתב האישום היה קובי מאושפז במצב קשה מאוד, מחוסר הכרה ומונשם; וכפי שיפורט בהמשך, גם במהלך ניהול ההליך הוא עדיין היה מאושפז במרכז רפואי-שיקומי, מחוסר הכרה, מונשם, ללא יכולת לתקשר עם הסביבה, כאשר סיכויי להשתקם אינם ידועים.

תמצית תסקיר נפגעי העבירה

3. נערך תסקיר מקיף אודות מצבו של קובי ומצב משפחתו. משום מצבו הרפואי לא ניתן היה לתקשר עמו, והתסקיר התבסס בעיקר על מפגש עם אביו ועם אחותו הבכורה, וכן על סיכומי מידע רפואי. תואר כי קובי, כבן 28, סיים 12 שנות לימוד, התגייס למשמר הגבול וזכה להוקרה והערכה. לאחר שחרורו עבד מספר שנים כדי לממן את לימודיו האקדמאים. עובר לאירוע התגורר קובי עם ארוסתו, היה לקראת סיום לימודי הנדסה אזרחית והשניים תכננו להינשא בדצמבר 2020. למרבה הצער החתונה לא התקיימה בשל הפגיעה שאירעה כ-3 חודשים קודם לכן.

מסיכומי המידע הרפואי עלה שקובי סובל מנזקים קשים וחמורים במישור הפיזי, הקוגניטיבי והתפקודי. הפגיעה הותירה אותו מוגבל, נכה, במצב סיעודי מורכב, רוב הזמן מונשם על ידי מכונות, תלוי באופן קיומי בסביבתו בטיפול בצרכי הבסיסיים, מבלי יכולת לתקשר עם הסובבים.

תוארו בהרחבה הנזקים השונים בכל מישורי החיים של המשפחה - האב והאחות שיתפו בכאב אודות אישיותו של קובי, מסרו שמגיל קטן הוא היווה ה"אור" בביתו, והוא תואר כאדם בעל שמחת חיים שהיה נכון לסייע לסובביו והיה פעיל במסגרות התנדבותיות שונות. נמסר כי בשל מורכבות הפגיעות וחומרת הפגיעה המוחית, הרופאים מתקשים להעריך את סיכוייו לחזור להכרה ואף המליצו לבני המשפחה שלא לפתח ציפיות. חוסר וודאות זה מעצים את הקשיים הנפשיים. נוסף על כך תוארו הנזקים הנפשיים, הכלכליים, הפיזיים והמשפחתיים. מטעמי צנעת הפרט לא נרחיב בנדון, אך נפנה לכך כי חרף המרחק הפיזי מבית החולים מקפידים בני המשפחה לבקר את קובי לעתים תכופות, הם סועדים אותו ומדברים אליו בתקווה שיגיב ומצבו ישתפר. התעסקות אינטנסיבית זו ושגרת החיים שנכפתה מעמיסים על בני המשפחה בכל מישורי החיים, ותוארו בהקשר זה תחושות של טראומה, חוסר אונים, היעדר שליטה וחוסר וודאות. עורכי התסקיר המליצו על מתן משקל הולם לתוצאות הפגיעה על חייו של קובי ועל משפחתו, וכן המליצו על הטלת פיצוי משמעותי.

תמצית תסקיר הנאשם

4. הנאשם כבן 25, רווק יליד מקסיקו, התגייס בגיל 18 ושירת כלוחם וכמפקד ביחידת כפיר. לאחר מכן עבד כמאבטח ברכבת ישראל, משנת 2018 ועד למעצרו. עובר למעצרו התחיל בתהליך מיון וגיוס ליחידה לאבטחת בכירים. שירות המבחן הפנה לפער משמעותי בין חומרת המעשה לחזות התקינה שהנאשם הציג. הנאשם אישר שירה לעבר קובי, והוסיף כי הגיע למקום ללא ידיעה לגבי מטרת המפגש. לגבי הנשק נמסר שהוא נשא אותו משום שלא היתה ברשותו כספת בביתו. נוסף על כך מסר הנאשם כי הירי היה תגובה למעשי הקורבן, שעשה כנגדו שימוש בגז פלפל. הנאשם תיאר את חבריו כמי שאחראים להסלמת האירוע מאחר והם הגיעו עם אלות וגרזנים; ולגבי מיכאל מסר כי התקיים ביניהם קשר חברי קצר ושטחי עובר לאירוע. הנאשם שלל קשר או סכסוך קודם עם הקורבן וכן שלל כוונה או תכנון מוקדם לפגוע בו. [נבהיר, כי ניתן היה לפרש את דברי הנאשם לקצינת המבחן ככאלה שאינם תואמים את כתב האישום המתוקן. משום כך הבהיר הנאשם במסגרת הדיון מיום 15.7.21, כי הוא עומד על הודייתו ושני הצדדים הבהירו כי הכוונה לחבול בקורבן לא התגבשה עובר למפגש, אלא בעת שליפת הנשק, עובר לירי]. שירות המבחן ציין כי הנאשם ביטא הבנה למצבו הרפואי החמור של קובי, אך לצד זאת התקשה לגלות אמפתיה אל האחרון והיה ממוקד בהסבר הנסיבות שקדמו לירי, ובמחירים האישיים שהוא משלם, תוך שהוא התקשה להעמיק במה שעמד בבסיס מעשיו. לאור האמור, שירות המבחן התרשם כי קיימים גורמי סיכון ממשיים להישנות התנהגות אלימה ופורצת

גבולות מצידו. לאור עמדות הנאשם, התייחסותו לעבירה והיעדר זיהוי של מוקדים לשינוי, לא הובאה המלצה טיפולית בעניינו.

ראיות המאשימה לעונש

5. מטעם המאשימה הוגשו דו"חות רפואיים עדכניים אודות מצבו של קובי מהם עלתה תמונה קשה. בסיכום העדכני מחודש 10/21 צוין כי חרף מספר הליכים רפואיים ועל אף מאמצים להביא לשיפור, ובכלל זה ניתוחים מורכבים שעבר, הוא נותר מחוסר הכרה, במצב סיעודי בכל התפקודים - מרותק למיטה, לא מגיב להוראות, מניע גפיים באופן ספונטאני לסירוגין וללא יכולת תקשור. ניסיונות לגמול אותו מהנשמה מלאכותית לא צלחו והוא עדיין מונשם, עם פוטנציאל שיקומי נמוך.

עוד הוגשו מכתב שכתבה אחות נוספת של קובי וכן מכתבה של הגב' ש.א. - ארוסתו של קובי. אחותו של קובי תיארה את השבר העמוק שפקד את משפחתה מאז הפגיעה בקובי, על כל הכרוך בכך, נפשית, משפחתית, פיזית וכלכלית, ואת הקשיים הניכרים לחזור לתפקוד. ארוסתו של קובי מסרה על המשבר הכבד שפקד את חייה ללא התראה מוקדמת. תואר כי חייה הפכו ל"סיוט מתמשך". עוד תוארו חיי בני הזוג מאז היכרותם בשנת 2015 לאחר השירות הצבאי, לימודי ההנדסה של קובי ומגוריהם המשותפים תוך רקימת תכניות לחיים משותפים. תואר כי תכניותיהם לעתיד משותף נגדעו באחת והיא המשיכה ומסרה, כי היא מקפידה לבקר את קובי במוסדות הרפואיים ונאחזת בתקווה שמצבו ישתפר. תוארו קשייה הניכרים בתחומי החיים שונים ובכלל זאת הקשיים לחזור לשגרת חיים. למכתבים צורפו תמונות של קובי לפני האירוע וכן מאשפוזו.

נעיר, כי עוד במסגרת שמיעת הראיות וטרם הצגת ההסדר, העידו לפנינו אביו של קובי, אחיותיו וכן ארוסתו ואביה. כאבם היה ניכר ולא התעלמנו ממנו.

ראיות הנאשם לעונש

6. מטעם הנאשם הוגשו 4 קבוצות ראיות לעונש - חוות דעת פסיכיאטרית, עדי אופי, מסמכים שונים, וראיות מתוך תיק החקירה שהוגשו בהסכמה.

חוות דעתו הפסיכיאטרית של ד"ר פשיניאן ניתנה ביום 7.10.21 והוא נחקר עליה ביום 21.11.21. המומחה הסביר כי התבקש לבדוק באופן כללי את מצבו הנפשי של הנאשם ומטרת הבדיקה, שנערכה ביום 3.8.21, היתה כדי לזהות הפרעות או תסמינים נפשיים שהיו יכולים להשפיע על התנהגותו במהלך האירוע. מחוות הדעת עלה כי הנאשם מסר לפסיכיאטר כי אסף את מיכאל בקטנוע והם הגיעו למקום האירוע, מבלי שידע מה אמור להתרחש שם. הנאשם המשיך ותיאר כי במקום היו אנשים עם חפצים חדים, התפתח ויכוח והוא הרגיש מאוים. הנאשם הוסיף ומסר כי אינו זוכר אם כיוון את הנשק לראשו של קובי. [נעיר, כי בישיבה מיום 21.11.21 הנאשם הבהיר כי אינו חוזר בו מהודייתו, לאחר שכתב האישום המתוקן הוקרא לו (שוב) והוא אישרו]. מסקנת המומחה היתה כי הנאשם סובל מתסמונת פוסט-טראומטית שהתפתחה בעקבות אירועים בשירותו הצבאי, כשלאלה מצטרפים קשיים מילדותו ואירועים טראומטיים

הקשורים ביחסים בתוך המשפחה. לשיטת המומחה, נתונים אלה גרמו לנאשם להגיב בצורה לא פרופורציונלית בסיטואציה בה חש סכנה, ולאור מצבו הוא זקוק לטיפול פסיכולוגי ופסיכיאטרי. בחוות הדעת נכתב כי הנאשם פיתח מנגנונים של דיסוציאציה, אך בחקירתו הנגדית הבהיר המומחה שאין טענה כי הנאשם היה במצב שכזה בעת האירוע. לא מצאנו לתת משקל של ממש לחוות הדעת, ונרחיב על כך בפרק הדיון והמסקנות.

הנאשם העיד מטעמו 3 עדי אופי - רס"ן אברהם יצחק שרם, מפקדו של הנאשם בשירות הצבאי, שמסר אודות התרשמותו מהנאשם כמפקד וחייל תחת פיקודו בחטיבת כפיר. תואר כי הנאשם הגיע לפלוגה כמפקד כיתה, בהמשך שימש סמל מחלקה ובשלב מסוים אף שימש כמפקד מחלקה בפועל. חיילי הפלוגה עסקו במשימות מבצעיות מורכבות אשר חייבו דריכות גבוהה והתמודדות עם איומים. הנאשם תואר כאדם שקט, ישר, נחוש שהיה מסור לתפקידו ושם לא אחת את טובת הפלוגה ופיקודו על פני טובתו האישית. מר שלמה אוחיון מיחידת האבטחה של רכבת ישראל, שהיה מנהלו של הנאשם, תיאר את האחרון כאדם ערכי שהיה מסור לעבודתו, ללא בעיות משמעת וכן מסר כי הנאשם היה מיועד לתפקיד ראש משמרת. אחרונה ברשימת עדי האופי היתה אמו של הנאשם, הגב' גריסלדה טלוי. האם הביעה צער עמוק על המקרה והוא תואר על ידי כאירוע נוראי עבור קובי ומשפחתו, וגם עבור בנה. האם תיארה את קשיי ההתאקלמות של משפחתה עם עלייתם ארצה, וכן תואר כי חרף קשיי בנה הוא גילה מוטיבציה להצליח ועשה מאמצים רבים להתקדם בחייו, כפי שבא לידי ביטוי, בין היתר, בשירותו הצבאי במהלכו אף השלים את לימודיו. עוד הוגשה אסופת מסמכים (נ/2) ובה תיעוד אודות תחנות חייו השונות של הנאשם (תעודת הסמכה לקורס מאבטח; אישור השלמת 12 שנות לימוד; תעודת שחרור מצה"ל כלוחם חי"ר; ועוד).

בנוסף, הגישה ההגנה - כפי שהוסכם בין הצדדים במסגרת הסדר הטיעון - מספר קבצי קול/וידאו מתוך חומר החקירה: סרטון ממצלמת הגוף של שוטר בו הנאשם מצולם כשהוא בתוך אמבולנס זמן קצר לאחר האירוע; הקלטת שיחה של הנאשם למוקד 100 כשהוא מדווח שביצע את הירי; והקלטת שיחה בין הנאשם לאמו סמוך לאחר האירוע. הוסכם כי לא יהיה בראיות אלה לסתור את עובדות כתב האישום המתוקן (בהקשר לגרסאות השונות שמסר הנאשם בהקלטות לעיל), והן יוגשו לעניין התנהלות הנאשם לאחר האירוע וכתמיכה לטענתו כי שיתף פעולה עם הרשויות; נטל אחריות על מעשיו; ובמיוחד דאג לשלום קורבן העבירה סמוך לאחר האירוע.

תמצית טיעוני המאשימה לעונש

7. המאשימה עמדה על חומרת מעשי הנאשם והפנתה לפגיעה הקשה בערכים המוגנים שנפגעו ממעשיו והם השמירה על גופו ובטחונו של הקורבן. בית המשפט הופנה לנסיבות ביצוע העבירה והודגשו הנזקים החריגים בחומרתם שנגרמו לקובי ולמשפחתו. למרות שחלפה כשנה מהאירוע לא נרשמה הטבה במצבו של קובי חרף טיפולים אינטנסיביים שעבר, והוא נותר סיעודי ומחוסר הכרה. בנוסף לנזק הישיר, הפגיעה בקובי גרמה למעגלי נזק רחבים בכל מישורי החיים של המשפחה ומקרוביה, כפי שעלה מתסקיר הקורבן ומיתר הראיות לעונש. עוד לגבי נסיבות ביצוע העבירות הודגש כי הרקע להגעת הנאשם ומיכאל למקום היה לאחר שהצטיידו באלת עץ וגרזן, ולאחר שנוצר הסכסוך בין מיכאל לא'. במילים אחרות, הירי לעבר הקורבן אמנם לא תוכנן מראש, אך הנסיבות מלמדות שלא מדובר בסיטואציה תמימה וספונטאנית שנכפתה על הנאשם, והוא זה שהכניס את עצמו לסיטואציה שניתן היה לצפות שתסלים לכדי אלימות חמורה. הנאשם ירה לעבר ראשו של הקורבן לאחר שדרך את האקדח וכיוון אותו לעבר ראשו, כך שהאירוע יכול היה להסתיים בנקל אף במוות ובפגיעה בנוספים.

לאחר שהפנתה למדיניות הענישה הנוהגת, לשיטתה, טענה המאשימה למתחם ענישה בין 16 ל 20 שנות מאסר בפועל. המאשימה הייתה ערה לכך שמדובר במתחם מחמיר אף ביחס למרבית הפסיקה שהוגשה על ידה, אך טענה כי נסיבות עניינו, ובפרט הנזק שנגרם - שהוא חריג בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה - מצדיקים מתחם מחמיר. המאשימה כינתה את האירוע כ"מקרה קיצון".

לגבי הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הפנתה המאשימה, מחד גיסא, לכך שמדובר בצעיר נעדר עבר פלילי; ומאידך גיסא, להתרשמות שירות המבחן מהנאשם. המאשימה הייתה ערה לכך כי הנאשם דיווח על המקרה למוקד 100 והתעניין במצבו של קובי סמוך לאחר האירוע, אך נטען כי התנהלות זו צריכה לקבל משקל מוגבל בלבד, שכן הנאשם התמקד בהשגת רווח אישי וניסה למזער נזקים לאחר שהבין את חומרת מעשיו. זאת ועוד, נטען כי שיתוף הפעולה שלו עם רשויות החקירה היה חלקי והוא נמנע ממסירת מידע על חלקו של מיכאל באירוע. עוד טענה המאשימה, כי יש לדחות את חוות דעתו של הפסיכיאטר, שכן היא התבססה על נתונים חלקיים או שגויים שנמסרו למומחה מפי הנאשם. על יסוד האמור, המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש המצוי ברף האמצעי של המתחם שהוצע על ידה, לצד מאסר על תנאי ופיצוי משמעותי למתלונן באמצעות אביו.

תמצית טיעוני ההגנה לעונש ודבר הנאשם

8. באת כוח הנאשם אישרה כי מדובר באירוע חמור שתוצאותיו טרגיות. עם זאת, נטען כי יש לתת את הדעת לרקע שקדם לביצוע העבירה והוא הסכסוך המוקדם בין מיכאל לבין א', קרוב המשפחה של ארוסתו של קובי. נטען בהקשר זה כי בעת שהנאשם הסיע את מיכאל על הקטנוע לזירה הוא לא ידע על הסכסוך האמור וטיבו, ולא הכיר את א' או את קובי. לאחר שהנאשם הגיע עם מיכאל למקום התפתחה סיטואציה אלימה ומלחיצה מבחינתו, הוא רוסס על ידי קובי בגז פלפל לעבר פניו, לא ידע מי המעורבים ומה מידת היכולת והרצון שלהם לפגוע בו, ובנסיבות אלה שלף את נשקו וירה לעבר קובי. משכך, מדובר באירוע השונה ממרבית האירועים המגיעים לבית המשפט, בהם נדונים על פי רוב מקרים של "סגירת חשבונות" מתוכננים מראש. עוד נטען, כי בעוד שעיקר מעשי האלימות ה"שכיחים" בהם מעורב נשק, מבוצעים באמצעות כלי נשק המוחזקים שלא כחוק, בעניינו הנאשם החזיק בנשק כחוק ומתוקף תפקידו כמאבטח, ונשק זה לא הובא על ידו מראש במטרה לעשות בו שימוש כנגד קובי, או בכלל. בנוסף, טענה באת כוח הנאשם שחרף תפקידו המרכזי של מיכאל בסכסוך ובאירועים שקדמו לירי, הוא לא הועמד לדין. מדובר, כך נטען, באכיפה בררנית שצריכה להשליך לקולה על עונשו של הנאשם. הודגשו הפעולות שביצע הנאשם לאחר האירוע ובאת כוח הנאשם הפנתה בנדון לשיחות הנאשם למוקד 100 ולאמו; וכן הפנתה בהקשר זה לסרטון ממצלמת הגוף של שוטר שהגיע לטפל באירוע. בשיחה למוקד 100 הנאשם דיווח בעצמו כי ירה באמצעות אקדחו באדם שהוא אינו מכיר, לאחר שחש מאוים [נעיר כבר בשלב זה, כי בשיחה של הנאשם עם מוקד 100 הוא מסר כי נהג עם חברו על קטנוע כאשר תקפו אותם "חבר'ה עם גרזנים". ואולם, על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם ומיכאל הם אלה שהגיעו למקום מצוידים בגרזן ואלה, בעוד קובי ישב בתוך רכבו בעת שנורה!]. ועוד בהקשר לסרטונים, הפנתה באת כוח הנאשם לכך כי בתיעוד מצלמת הגוף של השוטר, נראה הנאשם מקבל טיפול רפואי בתוך אמבולנס כשהוא מבקש לברר מספר פעמים מה מצבו של הקורבן. נטען כי יש לראות בהתנהלות זו הבעת חרטה מיידית על מעשיו ודאגה לקורבן.

באת כוח הנאשם הפנתה לפסיקה ענפה במקרים של חבלה בכוונה מחמירה וניסיון לרצח, וטענה כי מתחם העונש צריך

לנוע בין 3 ל 6 שנות מאסר בפועל. לגבי העונש בתוך המתחם נטען, כי הוא צריך להיות מתון ככל הניתן בגדרי מתחם זה בשים לב לכלל נתוני הנאשם - גילו, היעדר עבר, נטילת האחריות על מעשיו, תולדות חייו והאופן בו התמודד עם קשייו לאורך חייו (שירותו הצבאי בו הוכר כחיל בודד, והנתונים שעלו מעדויות האופי בהקשר לשירותו המשמעותי). הודגש, כי אין מדובר במי שבחר בדרך חיים עבריינית, אלא באדם חיובי שנקלע לסיטואציה שלא בטובתו, כך שיש לתת משקל ממשי לפגיעה של העונש בנאשם ולנזק שכבר נגרם לו בעצם מעצרו והרשעתו.

9. הנאשם הביע חרטה על מעשיו, מסר כי הוא נוטל עליהם אחריות ומבין את הפסול בהם. הנאשם ביקש לפנות למשפחתו של קובי, הביע את צערו על שנגרם ומסר כי הוא מייחל בכל יום לכך שקובי יתאושש ויחול שיפור במצבו.

דיון ומסקנות

10. אין חולק כי מדובר במקרה חריג, שהוגדר על ידי המאשימה - ובצדק - כ"מקרה קיצוני". הגם שקורבן העבירה - קובי, עדיין בין החיים, מדובר בצמח, חייו אינם חיים, הוא מחוסר הכרה, מונשם מרבית הזמן, לא מתקשר עם סביבתו, סיעודי בכל התפקודים, ועתידו קודר. מי שהיה בחר צעיר בתחילת חייו, רגע לפני סיום לימודיו ונישואים לבת זוגו, הפך באחת לצמח. הפגיעה בראשו של קובי ריסקה את חייו כך שנותרו מהם רק רסיסים, והרסה את משפחתו. אין מילים שיכולות לתאר את גודל הפגיעה וקשה להפריז בנזקים העצומים שנגרמו כתוצאה ממעשי הנאשם.

11. לגבי העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אלה תוארו בפרק העובדות של כתב האישום המתוקן. כתב האישום המקורי ייחס לנאשם עבירה של ניסיון לרצח. לאחר שמיעת חלק מעדי המאשימה, הגיע הנאשם, באמצעות בא כוחו אותה עת, להסדר טיעון עם המאשימה ולפיו תוקן כתב האישום, הן בפרק העובדות וכן בתיקון הסעיף לעיל לחבלה בכוונה מחמירה, תוך הותרת העבירה הנלווית. בעקבות כך הודה הנאשם במיוחס לו והורשע בעבירות שצוינו לעיל. משכך, היו מחויבים שני הצדדים לטעון בגדרי כתב האישום המתוקן. כך מורה החוק (ס' 40' לחוק); כך מורה פסיקת בית המשפט העליון (דוגמה אחת מיני רבות - ע"פ 858/20 ג'רבאן נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (2.7.20)); וכך מורה השכל הישר - משהגיעו צדדים להסכם, יש לכבדו. כתב האישום המתוקן אכן הותיר שוליים עמומים, כנגזרת מהקשיים הראייתיים. דוגמה לעמימות זו אף צוינה מפורשות, כשנכתב בכתב האישום המתוקן שלא ברור אם היה זה הנאשם או מיכאל שניפץ את שמשת רכבו של קובי. כל תרחיש - בגדרי כתב האישום המתוקן - פורש לטובת הנאשם. כך, לא נטען כי הנאשם תכנן מראש לחבול בקובי. הגם שהדברים היו ברורים מעובדות כתב האישום המתוקן, המאשימה הבהירה זאת בעקבות הערות באת כוח הנאשם, וציינה כי כוונת הנאשם התגבשה על אתר תוך כדי האירוע עצמו, כאשר כוון את הנשק לראשו של קובי (ר' הבהרות בא כוח המאשימה בדיון מיום 15.7.21, עמודים 21-22, וכן ר' עמ' 26); ועוד הנחנו לטובת הנאשם כי הירי לעבר קובי בחלקו הסופי ביותר של האירוע היה לאחר שהאחרון התיז לעברו גז מדמיע. חרף האמור לעיל, בחרה באת כוח הנאשם להעלות טיעונים שחרגו מגבולות כתב האישום המתוקן. כך, טענה להימצאות רכב מזדה שברח מהזירה ולהימצאות קטנוע (שאינו של הנאשם) ועליו שניים שגם הם ברחו מהזירה, והכל בהקשר לחששו של הנאשם מפני אותם אנשים (ר' עמ' 25, 72, וכן 81-82 לפרוטוקול הדיון מיום 21.11.21). ויובהר, כתב האישום המתוקן מתאר בזירה 3 דמויות רלוונטיות בלבד: מצד אחד, הנאשם ומיכאל שהתקרבו רגלית לרכבו של קובי ואז אחד מהם ניפץ את שמשת דלת הנהג, באמצעות אלה שהובאה על ידי שניהם; ומנגד, קובי שישב ברכב. אין מלבד אותן 3 דמויות אף דמות נוספת

רלוונטית לענייננו! לכן, לא היה מקום להעלות דמויות נוספות, שעל פני הדברים לוקטו ממספר גרסאות אותן מסר הנאשם במהלך חקירותיו. לשלמות התמונה (ולא לשם הסימטריה), נעיר כי גם בא כוח המאשימה לא דק פורתא, שכן בטיעוניו הכתובים (עמוד 6) נטען לתכנון מוקדם (ולו כללי) שבא לידי ביטוי בכך שהנאשם ומיכאל הגיעו לזירה כשהם מצוידים בנשק קר, והנאשם אף החזיק באקדח. גם בדיון מיום 21.11.21 טען בא כוח המאשימה כי ההגעה למקום היתה מתוכננת (שם, עמוד 72 שורה 27). נעיר בהקשר זה, כי טיעונו האחרון של בא כוח המאשימה לא צוין בכתב האישום המתוקן, וכל שצוין היה כי הנאשם ומיכאל יצאו את ביתו של האחרון על גבי הקטנוע של הנאשם כשהם מצוידים באלה וגרזן. משמע, הגם שניתן לטעון כי אדם לא יוצא "סתם כך" כשהוא מצויד בחפצים לעיל, לא ניתן להמשיך ולטעון כי עצם ההגעה למקום הספציפי היתה מתוכננת או עם מטרה מוגדרת לחבול בקובי. לכל היותר ניתן להניח, לטובת הנאשם, שהדבר תוכנן על ידי מיכאל ללא ידיעת הנאשם. נסכם אם כן בקצרה את סיומו של האירוע - הנאשם ומיכאל עלו על האופנוע כשהם מצוידים באלת עץ ובגרזן בהם החזיק מיכאל, תוך שנתון זה הוא בידיעת הנאשם (ס' 8 לחלק העובדות). כעבור נסיעה קצרה יחסית פגשו השניים את קובי שנסע ברכבו. שני הרכבים עצרו במרחק של כ-5 מטרים האחד מהשני. הנאשם ומיכאל ירדו מהקטנוע, התקרבו אל רכבו של קובי, ואחד מהם ניפץ באמצעות האלה את שמשת דלתו של קובי שהיתה סגורה, בעוד קובי יושב ברכבו. זמן קצר לאחר מכן, בעודו עומד סמוך לדלת הנהג, כיוון הנאשם את האקדח כשהוא טעון ודרוך לעבר ראשו של קובי וירה יריה אחת בראשו, כאשר עובר לירי התיז קובי לעבר הנאשם גז מדמיע.

12. הנסיבות העומדות לחובת הנאשם ברורות ובראשן הנזק העצום שנגרם לקובי וכן למשפחתו (ס' 40ט(4) לחוק). לגבי האירוע עצמו, ציינו כי האירוע עצמו לא היה מתוכנן ולא ניתן להסיק את התכנון מעצם התרחשותו, וגם לא מכך כי הנאשם ומיכאל היו מצוידים באלה וגרזן, הגם שעצם נשיאתם המשותפת של החפצים לעיל עומדת לחובת הנאשם. יש טעם מסוים אם כן בטענת באת כוח הנאשם כי אין דינו של מי שהגיע עם נשק לאחר תכנון מוקדם לחבול בקורבן, כדינו של מי שגיבש כוונה זו ללא תכנון מוקדם. בה בעת, לא ניתן לקבל את טענת הנאשם כי ביצע את הירי לאחר ש"נקלע לסיטואציה" אלימה ומלחיצה (עמ' 81 לפרוט' מיום 21.11.21, שורות 7-12). כאמור לעיל, הנאשם הרכיב את מיכאל על הקטנוע כשהם מצוידים באלת עץ וגרזן, בהם החזיק מיכאל. כך שגם אם הנאשם לא ידע אודות הסכסוך בין מיכאל לבין הקטין, לא הכיר את הדמויות ואף לא ידע על תכניותיו של מיכאל, הוא יכול היה בבירור לצפות כי פניו של מיכאל אינם לשלום. גם המשך האירוע עומד בבירור לחובת הנאשם - כאמור, לאחר ששני כלי הרכב עצרו, התקרבו הנאשם ומיכאל אל רכבו של קובי, ובשלב זה אחד מהם ניפץ באמצעות האלה את שמשת דלתו של קובי. זאת ועוד, בעודו עומד סמוך לדלתו של קובי ברכבו, כיוון הנאשם את האקדח כשהוא טעון ודרוך לעבר ראשו של קובי וירה לעבר ראשו מטווח קצר, כאשר לפני כן ובמהלך אותה התרחשות, התיז קובי לעברו גז מדמיע. בסופו של דבר, עובדת היסוד העומדת לחובת הנאשם היא כי הוציא את אקדחו, כיוון אותו לעבר ראשו של קובי, שישב ברכבו, וירה בו. מכיוון שלא צוין מתי הנאשם דרך את הנשק, לא נזקף פעולה זו לחובתו ונניח כי האקדח היה דרוך עוד קודם לכן. זאת ועוד, דווקא ממי שמיומן בשימוש בנשק מתוקף עברו והכשרותיו היה מצופה להתנהל אחרת, ונתונו בהקשר זה עומדים לחובתו. כמו כן, נזכור כי הנאשם הודה בכך שגרם לקובי חבלות בכוונה להטיל בו נכות או מום, ולכן לא ניתן לטעון אחרת.

ומעניין לעניין באותו עניין. לא מצאנו ליתן משקל של ממש לחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה מטעם הנאשם. בחוות הדעת צוינו שני נושאים שעל פני הדברים רלוונטיים לענייננו - הראשון, טענת המומחה לפיה זהו אצל הנאשם מנגנוני הדחקה ודיסוציאציה, שעשויים להביא לתגובות קיצוניות במצבי סכנה. ואולם, המומחה הבהיר בעדותו כי מדובר באמירה כללית, וכי הוא אינו יכול לקשור זאת לאירוע. זאת ועוד, המומחה הבהיר כי למרבית האוכלוסייה ישנם מנגנוני דיסוציאציה כאלה ואחרים, והדגיש כי לא אבחן בנאשם הפרעה דיסוציאטיבית. המסקנה השניה של חוות הדעת היתה כי

הנאשם סובל מפוסט טראומה כתוצאה משירותו הצבאי וכתוצאה מתנאי גדילתו. הדבר גרם לנאשם, אליבא למומחה, להגיב בצורה לא פרופורציונית לסיטואציה בה חש סכנה, והוא קשר זאת לאירוע עצמו. כאמור, איננו יכולים ליתן להערכה זו של המומחה משקל של ממש. ראשית, הנאשם השתחרר לפני מספר שנים משירותו הצבאי ולא הובא תיעוד לפוסט טראומה או לסימנים המעידים על כך, לבד מהתרשמות המומחה. שנית, את אבחנתו לפוסט טראומה ביסס המומחה על דברים שמסר לו הנאשם לגבי ילדותו, משירותו הצבאי ומהאירוע עצמו. המומחה קיבל את דברי הנאשם כמהימנים, ואולם, התברר כי הנתונים שנמסרו היו חלקיים, או לא נכונים. כך למשל, הנאשם לא מסר למומחה כי הסיע את מיכאל על הקטנוע כששניהם מצוידים באלה וגרזן; והוא אף לא מסר כי התקרב עם מיכאל לרכבו של קובי ושאחד מהם ניפץ עם האלה את שמשת דלת הנהג. זאת ועוד, הנאשם מסר למומחה כי זיהה עובר לירי אנשים וחפצים חדים ולכן שלף את האקדח ודרך אותו (עמ' 4 למטה בחווה"ד) - כאמור, אין לתיאור זה בסיס עובדתי בכתב האישום המתוקן. לכן, בעוד המומחה שמע מפי הנאשם גרסה לפיה הגיע באופן "תמים" לסיטואציה מלחיצה ואז הגיב באופן "לא פרופורציוני", העובדות מלמדות אחרת. נוסף על כך, שחוות הדעת נערכה על בסיס מפגש אחד בלבד עם הנאשם שנמשך כשעתיים, וכן כי חרף האפשרות שניתנה למומחה לעיין בכל חומרי החקירה, הוא עשה זאת באופן חלקי בלבד. לכן, כאמור, איננו יכולים לאמץ את מרבית מסקנות המומחה. עם זאת, התייחס המומחה לקביעת שירות המבחן ולפיה הנאשם התקשה בביטוי אמפתיה כלפי קובי. מטבע הדברים, נתון זה עשוי לעמוד לחובת הנאשם. ואולם, המומחה הסביר כי הדבר אינו נובע ממאפיינים אנטיסוציאליים, "חוסר מצפון", או מבנה אישיותי נרקסיסטי, אלא מדובר ככל הנראה בבעיה אישיותית שהתפתחה במהלך חייו בעקבות חוסר היציבות בילדותו, ועל רקע נסיבות נוספות שהובילו להתפתחות מנגנונים נוקשים ולא בשלים של הדחקה וקושי להביע רגשות. דברי המומחה בהקשר קונקרטי זה היו בעלי טעם, ויש בהם כדי להסביר את התיאור שהובא על ידי שירות המבחן. זאת ועוד, נפנה בנדון לדאגתו של הנאשם לגורלו של קובי כפי שבאה לידי ביטוי בהקלטות שצוינו לעיל סמוך לאחר לאירוע.

13. הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם הם קדושת החיים ושלמות הגוף. בשים לב לתוצאות שנגרמו כתוצאה מהמעשים, מידת הפגיעה בערכים אלה גבוהה ביותר.

14. לעניין מדיניות הענישה הנהוגה, כל צד הפנה לפסיקה התומכת בעמדתו. עיון בפסיקה אליה הפנו הצדדים וכן בפסיקה נוספת מעלה כי מדיניות הענישה בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק מתאפיינת במנעד רחב של עונשים, המשתנים ממקרה למקרה לפי נסיבותיו (ור' ע"פ 7473/20 מדינת ישראל נ' מחאמיד, פסקה 25 (29.6.21)). לצד זאת, בית המשפט העליון שב והדגיש את החשיבות שבהטלת עונשים חמורים ומרתיעים בגין שימוש בנשק חם בכלל, ולצורך פתרון סכסוכים בפרט (ע"פ 6469/19 אבו דקה נ' מדינת ישראל פסקה 11 (27.11.19)). אפנה אפוא לחלק מהפסיקה אליה הפנו הצדדים ולפסיקה נוספת. בחלק מהפסיקה נדונו מקרים חמורים מענייננו ובחלק מקרים קלים יותר. אלה גם אלה יסייעו בקביעת מתחם העונש ההולם -

(-) בע"פ 10049/08 אבו עזא נ' מדינת ישראל (28.8.12), נדון עניינו של מי שגנב רכב, ובהמשך כשניסה שוטר לעצרו דקר אותו בצווארו. כתוצאה מכך השוטר נותר מחוסר הכרה, מונשם ומשותק בכל גופו. המערער הורשע בחבלה בכוונה מחמירה לצד עבירות נוספות ונדון ל 20 שנות מאסר (ניהל את משפטו, בעל עבר פלילי מכביד והעבירות בוצעו בעת שהיה במעצר בית בתיק אחר). במהלך שמיעת הערעור השוטר נפטר (כ 4.5 שנים לאחר האירוע), אך הוחלט כי הדיון בערעור ימשך, והוא נדחה לגופו. בית המשפט העליון הדגיש, בין היתר, את חומרת הנזק שנגרם לשוטר, והדברים שצוינו שם נכונים, בשינויים המחויבים, גם לענייננו: **"אמנם בשעת מתן גזר הדין טרם נפטר שלומי אך צדק בית המשפט המחוזי כשהטעים כי שלומי "משול כמת" שכן משך פרק זמן ממושך היה שרוי שלומי במצב קליני**

קשה כשהוא ללא הכרה ("צמח"). במעשיו המערער אסון על משפחתו של שלומי וגרם לכך שחורב עליה עולמה. לפיכך, העונש שהשית בית המשפט המחוזי הינו מידתי ומאוזן ולא מצאתי כי קיימת עילה להתערב בו". לשלמות התמונה נציין כי בעקבות מות השוטר נוהל הליך נוסף כנגד הנאשם באישום של רצח מתוקף ס' 5 לחסד"פ. בהליך הנוסף הגיעו הצדדים להסדר ולפיו הורשע הנאשם בעבירת הריגה ועבירות נלוות אחרות, והוא נדון ל 30 שנות מאסר מיום מעצרו (תפ"ח (מחוזי מרכז) 44828-11-11, גז"ד מיום 3.4.13).

(-) בתפ"ח (מחוזי ת"א) 27766-04-11 מדינת ישראל נ' אנורי (גזר דין מיום 13.5.13), נדון מי שהורשע, לאחר שמיעת ראיות, בחבלה בכוונה מחמירה, לאחר שזוכה בדעת רוב מניסיון לרצח. לאחר תכנון והכנה מוקפדת עקב הנאשם אחר המתלוננת בעת שירדה מאוטובוס וצעדה לכיוון ביתה, קפץ עליה והחל להכותה. המתלוננת ניסתה להתגונן אך הנאשם חתך באמצעות סכין את ידיה ופניה, וכן ודקר אותה שתי דקירות עמוקות בדופן הבטן והגב. למתלוננת נגרמו פגיעות חמורות והיא אושפזה כשבועיים. נקבע מתחם בין 15 ל 20 שנות מאסר והנאשם נדון ל 18 שנות מאסר (נשמעו ראיות, נעדר עבר פלילי, שירת כקצין). ערעור הנאשם רק על הכרעת הדין נדחה (ע"פ 4401/13 אנורי נ' מדינת ישראל (9.12.15)).

(-) בע"פ 6802/16 כתנאני נ' מדינת ישראל (13.7.17), נפגש המערער עם המתלונן, ולאחר שהתפתח ביניהם ויכוח שלף המערער אקדח וירה ירייה אחת לעבר הרצפה. המתלונן ניסה להימלט ובעת מנוסתו המערער ירה לעבר המתלונן ירייה נוספת ופגע בגבו. המתלונן התמוטט על הארץ וכתוצאה מהירי נגרם לו נזק בלתי הפיך לכליה וקרע בלבלב, והוא אושפז בבית החולים תקופה ארוכה כשהוא מורדם ומונשם. המערער, צעיר נעדר עבר פלילי, הורשע על יסוד הודייתו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה במסגרת הסדר טיעון, ונדון בבית המשפט המחוזי ל 10 שנות מאסר בפועל. ערעור על חומרת העונש נדחה.

(-) ע"פ 5015/15 מדינת ישראל נ' ריאן (29.3.16). באותו מקרה הורשע המשיב בחבלה בכוונה מחמירה ועבירות בנשק, לאחר שהגיע לבית בו המתלונן עסק בעבודות ריצוף, וירה לעברו לפחות 3 יריות מטווח קרוב, תוך שפגע בידו. המתלונן ניסה להימלט אולם המשיב רדף אחריו, הפילו ארצה והיכה בחוזקה בראשו באמצעות הנשק. למתלונן נגרמו שבר בבסיס הגולגולת וחבלות נוספות. נקבע מתחם בין 3 ל 8 שנות מאסר, והמשיב נדון ל 4 שנות מאסר (ניהל את משפטו, בעל עבר פלילי שאינו מכביד). ערעור המדינה על קולת העונש התקבל והעונש הועמד על 5 שנות מאסר בפועל.

(-) ע"פ 7473/20 מדינת ישראל נ' מחאמיד (29.6.21). באותו מקרה המשיב קבע מפגש עם המתלונן באמתלה שברצונו ליישב סכסוך בין המתלונן לבין אחי המשיב. המתלונן הגיע למפגש עם בן דודו, והמערער הגיע עם אחיו ושניים נוספים כשהוא נושא עמו אקדח וכדורים. במפגש התפתחה קטטה אלימה, במהלכה המערער כיוון את האקדח לצווארו של המתלונן וירה בו ירייה אחת מטווח קצר שפגעה בצווארו. לאחר מכן ירה באוויר ונמלט מהמקום. המתלונן אושפז כשהוא מורדם ומונשם ונגרמו לו נזקים חמורים. העבירות בהן הורשע המשיב היו חבלה בכוונה מחמירה ועבירות בנשק. נקבע מתחם בין 5 ל 8 שנות מאסר, והמערער נדון ל 6.5 שנות מאסר (צעיר נעדר עבר פלילי, ניהל את משפטו). ערעור על קולת העונש התקבל והעונש הועמד על 8 שנות מאסר בפועל.

15. לאחר שנתתי דעתי לחומרת העבירות ונסיבות ביצוען, לערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנוהגת, אמליץ לחבריי לקבוע את מתחם העונש בין 10 ל 15 שנות מאסר בפועל.
לא מצאתי כי יש מקום לסטות ממתחם העונש הראוי - אם לקולה משום שיקולי שיקום ואם לחומרה משום שיקולי הגנה על הציבור.

16. לאחר שנקבעו מתחמי הענישה ומשנקבע שאין לחרוג מהם, יש לקבוע עונשו של הנאשם בשים לב לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ג(ב) וכן ס' 40יא לחוק). מרבית הנסיבות בהקשר זה עומדות לזכות הנאשם. אפנה לכך כי מדובר בצעיר כבן 25, נעדר עבר פלילי שתפקודו הכללי עובר לאירוע היה חיובי, שירת בצבא כמפקד וכלוחם ועם שחרורו עבד כמאבטח ברכבת ישראל. עוד אפנה לרקע המשפחתי והאישי של הנאשם, כפי שעלה מכלל הנתונים שעמדו לנגד עינינו. כן אזקוף לזכותו את נטילת האחריות על מעשיו ואת הודייתו המיידית בביצוע הירי בדיווחו למוקד 100 ובפני השוטרים שעצרו את הנאשם לאחר האירוע. עם זאת, משקלה של נסיבה זו לזכותו לא יהיה מלא, בשים לב לכך שהוא לא שיתף פעולה באופן מלא בחקירותיו.

בנוסף, לא נוכל לקבל את טענת ההגנה ולפיה יש להקל בעונש משום אי העמדתו לדין של מיכאל. המסגרת המשפטית הנטענת היתה אכיפה בררנית, וכאמור לא נוכל לקבלה - ראשית, לא הייתה מחלוקת כי הנאשם לא שיתף פעולה בחקירותיו בכל הנוגע לחלקו של מיכאל. לכן, מדובר בטענה תמוהה במקרה הטוב ואף חסרת תום לב. העד העיקרי שיכול להעיד על חלקו של מיכאל, הוא הנאשם. הנאשם בחר שלא למסור אודות חלקו של מיכאל, וכיום טוען שיש להקל עמו משום אי העמדתו לדין של מיכאל ... האבסורד ברור ואיני סבור שיש להוסיף. שנית ובהמשך לכך, לא נסתרה טענת המאשימה שרק שיקולים ראייתיים הובילו לאי העמדתו לדין של מיכאל.

17. טרם סיום נציין שלא התעלמנו מדברי בא כוח המאשימה שמסר, במסגרת טיעוניו לעונש (פרוטוקול הדיון מיום 21.11.21, עמ' 66), כי בני משפחתו של קובי בחרו שלא להתייצב לדין משום שחשו "שקופים". צר לנו על כך ומובהר שבמסגרת גזר הדין קובי ומשפחתו עמדו לנגד עינינו, לצד שיקולים נוספים. גזר הדין משקף מכלול רחב ומגוון של שיקולים, חלק גדול מהם נוגדים וקוטביים. ניסינו לשקף זאת וכפי שציינו, שיקול מרכזי היה האסון הכבד שפקד את קובי ואת משפחתו. אנו מודעים ששום עונש לא יוכל להקל עם משפחתו של קובי ואוהביו, וכל שניתן לקוות הוא כי הזמן ישכך ולו במעט את הכאב הרב שהם נושאים עמם.

18. סוף דבר, אציע לחבריי להשית על הנאשם רכיב מאסר בפועל לתקופה של 12 שנים; וכן לקבוע - בשים לב להיקף הנזקים שנגרמו לקובי ומשפחתו - את מירב הפיצוי שניתן, והכל כאמור להלן:

- 12 שנות מאסר לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו - 5.9.20.
- מאסר לתקופה של 12 חודשים, על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו; והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.
- מאסר לתקופה של 6 חודשים, על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו; והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.
- פיצוי לטובת הנפגע בסכום כולל של 258,000 ₪.

השופטת גלית ציגלר:

מסכימה.

השופט שמואל מנדלבוים:

מסכים.

הוחלט פה אחד לגזור על הנאשם את רכיבי העונש הבאים:

(-) 12 שנות מאסר לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו - 5.9.20.

(-) מאסר לתקופה של 12 חודשים, על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו; והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

(-) מאסר לתקופה של 6 חודשים, על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו; והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.

(-) פיצוי לטובת הנפגע בסכום כולל של ₪ 258,000. הפיצוי ישולם עד ליום 1.2.22. התשלום יבוצע לפקודת אביו של קורבן העבירה, על פי פרטים שתעביר המאשימה למזכירות תוך 14 יום מהיום. כמו כן, התשלום יבוצע אך רק באמצעות המרכז לגביית קנסות ואגרות והוצאות, או מזכירות בית המשפט. נאסר על הנאשם או מי מטעמו ליצור קשר, במישרין או בעקיפין, עם משפחת קורבן העבירה, בנוגע לפיצוי.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, י"ב טבת תשפ"ב,
16 דצמבר 2021, בנוכחות
הצדדים.

י. ליפשיץ, שופט ג. ציגלר, שופטת ש. מנדלבוים, שופט
[אב"ד]